

Sygn. akt X Ga 50/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący	Sędzia Leszek Guza (spr.)
Sędziowie:	Sędzia Żaneta Bloma - Wojciechowska Sędzia (del.) Agata Żuradzka - Stuglik
Protokolant	starszy protokolant Agnieszka Demucha

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2019r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S. (S.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z 27 listopada 2018 r. sygn. akt VI GC 545/18

1) oddała apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 450,00 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów w postępowaniu odwoławczym.

Sędzia Żaneta Bloma – Wojciechowska Sędzia Leszek Guza Sędzia (del.) Agata Żuradzka - Stuglik

Sygn. akt X Ga 50/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 10 stycznia 2018 r. powód T. S. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 10 000,02 zł, z ustawowymi odsetkami od 18 listopada 2016 r., a także z kosztami procesu.

Podniósł, że jako cesjonariusz dochodzi odszkodowania za skutki kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Na żadaną kwotę składały się koszty naprawy pojazdu w kwocie 12 906,92 zł brutto pomniejszone o dotychczas wypłacone odszkodowanie w wysokości 2 906,90 zł.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zakwestionowała zakres naprawy, wskazując, że nie zgłoszono konieczności przeprowadzenia dodatkowych oględzin.

Według pozwanej części (...) są częściami oryginalnymi, a stawka za roboczogodzinę została przez powoda zawyżona.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy w Rybniku zasądził od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda T. S. kwotę 7 982,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 grudnia 2016 r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 112,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 494,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

W uzasadnieniu swego wyroku wskazał Sąd pierwszej instancji, że ustalił, iż w wyniku zdarzenia z dnia 15 października 2016 r. uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) (nr rej. (...) rok produkcji 2005), należący do B. i K. C.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej – (...) S.A. w W.. Poszkodowani nie byli podatnikami podatku VAT. Szkoda została zgłoszona pozwanej w dniu 17 października 2016 r.

Umową zawartą dnia 9 marca 2017 r. poszkodowani przelali na rzecz powoda T. S. wierzytelność przysługującą im z tytułu szkody wyrządzonej dnia 15 października 2016 r.

Szkoda została zakwalifikowana jako częściowa. Pozwana wypłaciła tytułem odszkodowania 2 906,90 zł za koszty naprawy uszkodzonego pojazdu. Pismem z dnia 22 grudnia 2016 r. pozwana odmówiła przyznania wyższego odszkodowania.

Według kalkulacji sporządzonej przez powoda koszt naprawy pojazdu wyniósłby 12 906,92 zł brutto.

Powód bezskutecznie wezwał pozwaną do zapłaty pozostałej części odszkodowania.

Prawidłowo przeprowadzona naprawa pojazdu wymagała wymiany: zderzaka przedniego, kraty wlotu powietrza kompletnej, reflektora prawego kompletnego, reflektora przeciwmgielnego prawego kompletnego, spoileru koła przedniego prawego, wspornika zamka przedniego, kondensatora, rury parownika, wytłumienia dźwięku pokrywy silnika, czynnika klimatyzacji, a także naprawy pokrywy komory silnika i błotnika prawego przedniego. Koszt naprawy pojazdu w oparciu o nowe i oryginalne części zamienne pochodzące od producenta pojazdu (części o jakości O) przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę na rynku lokalnym wynoszących 90 zł netto w warsztatach nieautoryzowanych wyniósłby 13 076,61 zł brutto. Koszt naprawy pojazdu w oparciu o nowe i nieoryginalne części zamienne przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę na rynku lokalnym wyniósłby 6 228,11 zł brutto. W zakresie uszkodzonych części, zakwalifikowanych do wymiany, jako części oznaczone jako (...) dostępne były reflektor przedni prawy, reflektor przeciwmgielny prawy, wspornik zamka prawego oraz kondensator klimatyzacji. Koszt naprawy pojazdu z wykorzystaniem części O oraz dostępnych części (...) przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę wyniósłby 10 889,04 zł brutto. Części typu (...) to części oryginalne, oznakowane logo – znakiem towarowym producenta części, dostarczającego dany element na pierwszy montaż. Części O z kolei to części oryginalne oznakowane logo – znakiem towarowym producenta pojazdu. W samochodzie przed szkodą części podlegające wymianie lub naprawie były częściami oryginalnymi, wcześniej nienaprawianymi. Naprawa przy użyciu części alternatywnych spowodowałaby rażący spadek wartości naprawianego pojazdu i nie gwarantowałaby możliwości przywrócenia do stanu sprzed szkody. Naprawa pojazdu z wykorzystaniem części nowych i oryginalnych nie podniosłaby jego wartości.

Pozostałe wnioski dowodowe Sąd Rejonowy oddalił wskazując, że nie zachodziła potrzeba wykonywania przez biegłego oględzin pojazdu celem stwierdzenia sposobu naprawienia pojazdu. Okoliczności, na które miał zeznawać świadek K. C., zostały wyjaśnione za pomocą pozostałych zgromadzonych dowodów. Nadto, ustalanie sposobu rzeczywistej

naprawy pojazdu, także poprzez przesłuchanie powoda oraz zobowiązanie warsztatu do złożenia dowodów zakupu części zamiennych, nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Ustalając stan faktyczny oparł się Sąd na sporządzonej opinii i opinii uzupełniającej biegłego z zakresu motoryzacji mgr W. K., jako że opinia została sporządzona rzetelnie, z wykorzystaniem wiedzy fachowej i doświadczenia zawodowego, logicznie uzasadniona oraz oparta na znajomości akt sprawy i akt szkody. Biegły odniósł się przy tym do zastrzeżeń pozwanej, uzupełniając opinię o odpowiedni kosztorys, a dalszych uwag strony nie wnosił.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd rejonowy zważył, że podstawę prawną obu roszczeń stanowił przepis art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 wymienionego przepisu, umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przesłankami powstania odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela są zatem: zaistnienie zdarzenia, z którym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczającego lub ubezpieczonego (tj. zdarzenie ubezpieczeniowe), szkoda oraz adekwatny związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy szkodą a przedmiotowym zdarzeniem.

Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych precyzuje, że umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiem z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność (art. 9 ust. 1 i 2 ustawy). Umowa ubezpieczenia obejmuje przy tym szkody, które są następstwem zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 9a ustawy). Zgodnie z art. 34 powołanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Przepis ust. 2 stanowi nadto, że za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu mechanicznego uważa się również szkodę powstałą podczas i w związku z 1) wsiadaniem do pojazdu mechanicznego lub wysiadaniem z niego; 2) bezpośrednim załadowywaniem lub rozładowywaniem pojazdu mechanicznego; 3) zatrzymaniem lub postojem pojazdu mechanicznego. Ubezpieczyciel ustala i wypłaca odszkodowanie w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ustawy).

W rozpoznawanej sprawie zdarzenie ubezpieczeniowe, odpowiedzialność pozwanej z umowy ubezpieczenia OC, legitymacja czynna powoda pozostawały poza sporem. Przedmiotem sporu były jedynie koszty naprawy uszkodzonego samochodu.

W myśl art. 361 § 2 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Szkada jest rozumiana jako utratę lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Przy ustaleniu szkody stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego, choć odszkodowanie należne od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zawsze wypłaca się w pieniądzu. Zasadą jest całkowita kompensata doznanego uszczerbku, wykluczone jest jednak nieuzasadnione wzbogacenie poszkodowanego. Stosownie do art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (adekwatny związek przyczynowy). Normalny związek przyczynowy zachodzi wtedy, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajowym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest rezultatem typowym, w zwykłej kolejności rzeczy, a więc nie będącym rezultatem jakiegoś zupełnie wyjątkowego zbiegu okoliczności. Wobec powyższego, pozwana zobowiązana

była wypłacić odszkodowanie w kwocie umożliwiającej poszkodowanemu doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed kolizji.

Stwierdzić zatem należy, że pozwana zobowiązana była wypłacić odszkodowanie w kwocie umożliwiającej poszkodowanemu doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed kolizji. Wartość odszkodowania powinna zatem odpowiadać co najmniej obiektywnie koniecznym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy samochodu, pozwalającym na doprowadzenie uszkodzonego mienia do stanu sprzed zdarzenia ubezpieczeniowego. Poza zainteresowaniem ubezpieczyciela powinno natomiast pozostawać, czy poszkodowani w rzeczywistości naprawili swój pojazd, a jeśli tak, to przy wykorzystaniu jakich części. Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r. V CKN 1273/00, wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2018 r. sygn. akt II CNP 43/17, wyrok SN z dnia 8 marca 2018 r. sygn. akt II CNP 32/17).

Z opinii biegłego wynikało, iż uzasadniony koszt naprawy pojazdu w oparciu o nowe i fabrycznie oryginalne części zamienne pochodzące od producenta pojazdu (części o jakości O), jak i dostępne części oryginalne, oznakowane logo – znakiem towarowym producenta części, dostarczającego dany element na pierwszy montaż (części o jakości (...)), przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę na rynku lokalnym (90 zł netto) wynosiłyby 10 889,04 zł brutto. W zakresie uszkodzonych części, zakwalifikowanych do wymiany, reflektor przedni prawy, reflektor przeciwmgielny prawy, wspornik zamka prawego oraz kondensator klimatyzacji mogły zostać zastąpione tańszymi częściami oznaczanymi jako (...). Od części oznaczanych jako O różnią się one jedynie logo. Jedynie naprawa z zastosowaniem części nowych i oryginalnych, przy zastosowaniu fabrycznej technologii naprawy, mogła przywrócić pojazd do stanu sprzed kolizji. Naprawa przy użyciu części alternatywnych spowodowałaby rażący spadek wartości naprawianego pojazdu i nie gwarantowałaby możliwości przywrócenia do stanu sprzed szkody. Zastosowanie części nowych i oryginalnych nie podniosłoby wartości naprawionego w ten sposób pojazdu. Uzasadnione było przy tym przyjęcie średnich stawek za roboczogodzinę na rynku lokalnym wynoszących 90 zł netto w warsztatach nieautoryzowanych, z uwagi na wiek i stan pojazdu. Wykorzystanie części typu (...) pozwoliłoby na ograniczenie kosztów naprawy, przy zachowaniu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. Powód nie wykazał nadto, by poszkodowani faktycznie ponieśli wyższe koszty naprawy, ani też, by pojazd był uprzednio serwisowany wyłącznie w autoryzowanych serwisach obsługi.

Mając powyższe na uwadze, zasądzone na rzecz powoda kwotę 7 982,14 zł, uwzględniając uprzednio wypłacone odszkodowanie (10 889,04 zł – 2 906,90 zł). O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zasądzając je od daty wydania decyzji odmawiającej przyznania wyższego odszkodowania. Świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są bowiem terminowe, co oznacza, że zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego decyzją, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określił kwotowo swego roszczenia (zob. uzas. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98). Pozwana pozostawała zatem w opóźnieniu dopiero od dnia podjęcia decyzji co do dalszych zgłoszonych roszczeń. W pozostałym zakresie roszczenie odsetkowe nie zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zd. pierwsze k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia stosownie do wyniku postępowania, które powód wygrał w 80%. Koszty procesu wyniosły w sumie 9 029 zł. Na wskazane koszty złożyły się: poniesione przez powoda - opłata od pozwu 501 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3 600 zł i wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego 800 zł (łącznie 4 918 zł) oraz poniesione przez pozwaną - opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3 600 zł (łącznie 3 617 zł), a także wynagrodzenie biegłego wypłacone tymczasowo ze środków Skarbu Państwa w kwocie 494 zł. Pozwana winna ponieść koszty w wysokości 7 223,20 zł (80% z 9 029 zł), a poniosła koszty w kwocie 3 617 zł, zatem kwotę 3 112,20 zł należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda, a na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku nakazano pobrać od pozwanej kwotę 494 zł tytułem wynagrodzenia biegłego wypłaconego tymczasowo ze środków Skarbu Państwa, na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c.

Apelacje od tego wyroku złożyła strona powodowa, która zaskarżyła wyrok w części oddalającej powództwo co do kwoty 2 017 , 88 zł wraz z ustawowymi odsetkami i domagała się zmiany wyroku i zasądzenia na rzecz powoda dalszej kwoty 2 017 , 88 zł wraz z odsetkami oraz zasądzenia kosztów postępowania w I i II instancji, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia dowodu z pisemnej opinii biegłego oraz z pisemnej opinii uzupełniającej i w konsekwencji wyciągnięcie z nich niepoprawnych wniosków, sprzecznych z teścia opinii głównej i uzupełniającej oraz naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 822 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c. w związku z art. 363 § 1 k.c. albowiem Sąd bezzasadnie oddalił żądanie powoda co do zapłaty dalszego odszkodowania w kwocie 2 017 , 88 zł co skutkowało pozbawieniem powoda możliwości naprawienia wyrządzonej mu szkody w pełnej wysokości.

W uzasadnieniu apelacji powód wskazał na treść opinii biegłego, w której biegły wskazał, że wykorzystanie części nowych i oryginalnych nie spowoduje zwiększenia wartości pojazdu a jedynie tak naprawiony pojazd zostanie maksymalnie zbliżony do stanu sprzed szkody.

Biegły wskazał, że nie zostało wykazane aby części wymieniane były uprzednio naprawiane lub nieoryginalne.

Dlatego przyjęcie przez Sąd rejonowy kosztów naprawy z użyciem części Q nie było uzasadnione.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie była uzasadniona.

W szczególności niezasadnie zarzucał skarżący Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów postępowania i prawa materialnego.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia w zakresie wysokości poniesionej szkody, które we właściwy sposób uzasadnił.

Za prawidłowe należy uznać przyjęcie przez Sąd rejonowy, że wykorzystanie części typu (...) pozwoliłoby na ograniczenie kosztów naprawy, przy zachowaniu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Wbrew twierdzeniom apelacji takie ustalenie Sądu pierwszej instancji nie stoi w sprzeczności z opinią biegłego.

W opinii tej wprawdzie biegły zawarł stwierdzenie, że uzasadniony było wykorzystanie do naprawy części z logo producenta O , ale twierdzenia tego w żaden sposób nie uzasadnił.

W tym zakresie wskazał jedynie biegły, że pozwany nie wykazał aby uszkodzone części były częściami nieoryginalnymi.

Ten sam biegły jednak w swej opinii wyjaśnił, że części oznaczone symbolem (...) - części oryginalne O. i (...) to części oznakowane logo - znakiem towarowym producenta części dostarczającego dany element na pierwszy montaż.

Z opinii tej wynika więc, że część oznaczona znakiem (...) jest w istocie częścią oryginalną a tym różni się od części o symbolu O, że nie umieszczono na niej oznaczenia producenta pojazdu a logo producenta części.

W tej sytuacji sam w sobie fakt, że w pojeździe przed wypadkiem prawdopodobnie zamontowane były części o symbolu O nie uzasadnia wniosku o konieczności użycia tylko takich części do naprawy pojazdu.

Skoro bowiem części oryginalne o symbolu (...) różnią się od nich jedynie logiem producenta to wniosek o niezasadności ich użycia w konkretnym przypadku musi być wsparty jakimiś szczególnymi okolicznościami tego konkretnego przypadku.

Takimi okolicznościami może być sytuacja gdy uszkodzony samochód jest samochodem nowym o niewielkim przebiegu, który dotychczas był serwisowany i naprawiany w autoryzowanych serwisach i przy użyciu wyłącznie części O.

Takich okoliczności powód w niniejszej sprawie jednak nie wykazał.

Uszkodzony samochód został wyprodukowany w 2005 r. W chwili wypadku miał więc 11 lat.

Nie wydaje się więc uzasadniony wniosek biegłego aby naprawa tego konkretnego samochodu wymagała zastosowania wyłącznie części oryginalnych oznaczonych logo producenta pojazdu.

A przynajmniej biegły takiego wniosku w żaden racjonalny sposób nie uzasadnił.

W tym miejscu przypomnieć trzeba, że zasadą jest, iż sąd nie jest związany opinią biegłego i powinien ocenić ją jak każdy dowód. Bezkrytyczne przyjęcie opinii biegłego jako podstawy rozstrzygnięcia stanowiłoby sprzeczne z ustawą dopuszczenie do rozstrzygnięcia sprawy przez biegłego zamiast przez sąd (zob. orzeczenie SN z dnia 29 listopada 1949 r., WaC 167/49, NP 1951, nr 2, s. 62; wyrok SN z dnia 10 lutego 2000 r., II UKN 399/99, OSNAPiUS 2001, nr 15, poz. 497 w: Demendecki Tomasz. Art. 285. W: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-729. System Informacji Prawnej LEX, 2019.).

Dowód z opinii biegłego podlega, ocenie sądu na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania jednakże w sferę wiedzy specjalistycznej (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990 r., I PR 148/90, OSP 1991, z. 11–12, poz. 300; postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; wyrok z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, LEX nr 151656; por. jednakże glosa S. Dalki do wyroku SN z dnia 19 grudnia 1990 r., I PR 148/90, OSP 1991, z. 11–12, poz. 300 w: Demendecki Tomasz. Art. 285. W: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-729. System Informacji Prawnej LEX, 2019).

Istotne jest więc także wskazanie i wyjaśnienie w uzasadnieniu przesłanek, które doprowadziły biegłego do przedstawionych konkluzji (wyrok SN z dnia 3 listopada 1976 r., IV CR 481/76, OSNC 1977, nr 5–6, poz. 102; wyrok SN z dnia 7 grudnia 1994 r., II URN 43/94, OSNAPiUS 1995, nr 8, poz. 102).

Dlatego dokonując opinii biegłego Sąd nie opiera się jedynie na jej wnioskach ale dokonuje oceny całości opinii wraz z wskazanym w niej uzasadnieniem i ocenia czy wnioski te pozostają z uzasadnieniem w logicznym związku.

W niniejszej sprawie, jak wyjaśniono wyżej, uzasadnionym było ustalenie na podstawie opinii biegłego, że pełną kompensację szkody można uzyskać poprzez naprawę samochodu z użyciem części oryginalnych z oznaczeniem O i części oryginalnych z oznaczeniem (...) tam gdzie były dostępne.

Stąd takie ustalenia Sądu Rejonowego należało uznać za prawidłowe.

Biorąc to pod uwagę uznano zarzuty apelacji za nieuzasadnione i opierając się na art. 385 k.p.c. oddalono apelację powoda.

O kosztach postępowania przed Sądem drugiej instancji orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. przyznając pozwanej zwrot całości poniesionych kosztów.

Na koszty poniesione przez pozwaną w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji złożyły koszty zastępstwa procesowego w wysokości 450 zł, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z §10 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych .

Sędzia Żaneta Bloma-Wojciechowska Sędzia Leszek Guza Sędzia Agata Żuradzka-Stuglik